

A gróf úr meghal

PRÓZA - LXI. évfolyam, 51-52. szám, 2017. december 20.

Egyszer aztán, ahogy hazafelé, a kastélyba tartott, a kerékpár megcsúszott egy tehénlepényen. Kicsit imbolyogott, örök időnek tetszett. Aztán pedig hatalmasat zuhant. Sokáig nem mozdult, úgy értékelte a hirtelen bekövetkező helyzetet, hogy nem lenne érdemes már mozdulatot végeznie. Hiszen meghal. Bámulta a habos, a szederjes arcához mind közelebb ereszkedő eget, számolt. Öt egymást követő reccsenést regisztrált a testében, akkor lehunyta a szemét, és mondogatni kezdte, én, én, én. Megértette, az a sok kis törés mind visszhang volt. Csupán egyetlen reccsenés történt az ő szép, férfias testében. És hogy tényleg meg fog halni. Viszont a halál csak távolról rémületes. Ha rákönyököl a kertkapura, és beszél az életünkbe, fájront, gyerekek, fájront, vége van a dalnak, nem annyira rémül meg már az ember. Ő sem félt most. Azért kicsordult a könnye, a kertre gondolt. Hogy nincsen. Nem létezik még.